

Megjelen minden vasárnap. Előfizetési ár : egész évre 6 frt., félévre 3 frt.

Angyalka.

— Elbeszélés. —

Hideg, barátságtalan őszi est volt. A szél leszaggatta a fákról az utolsó lombokat is, s a hol fákat nem lelt, mint a nagy város utczáin, ott felkorbácsolta a port s kegyetlen játékot üzött papirszeletekkel, szalmaszálakkal s más egyébbel, a minek a levegőben szállongni kedve volt.

Egy utca sarkán csekély világosság pislogott s ámbár ez egy lámpás négy üveg fala közt égett, ennek sem hagyott békét az elbizakodott szél urfi, betolakodék a hézagokonslobogtatta a szegény remegő lángocsát.

Sápadt fénye egy öreg asszony arcát, s egy kosár almát és körtét világított meg, melyek mosolygó piros orcáikkal még e zimankós, szeles estén is vevőket igyekeztek oda csalni.

De végre az öreg gyümölcsárusnő is elvesztette türelmét; hátára vette kosarát, egyik kezébe zsámolyát, a másikba lámpását s végiment az utcán. mig egy ódon, négyemeletes házhoz ért, melynek ajtajában eltűnt.

Miután kosarát levitte a pinczébe, az

öreg asszony lassan felment az elkoptatott lépcsőn a negyedik emeletre. Ott volt kis szobája, melybe fáradtan, átfázottan belépett.

Ő egészen egyedül élt és lakott, s mindent úgy talált ott, a mint reggel hagyta volt. Nemsokára vigan pattogott a tűz a kis vaskályhában, s lámpása fényénél épen egyszerű vacsorájához ült, midőn az ajtót halkkal megkopogtatták.

— Itt vannak már! — mondá az öreg magában. — Jöjjetek csak be! — tevé hozzá azután hangosabban, s azonnal kinyílt az ajtó, s két gyermek állt a küszöbön, egy hét vagy nyolcz-éves fiu, ki egy kicsike kis leányt vezetett kezénél fogva.

— Annyiszor kopogtunk már Marta néni ajtajára, — mondá a fiu.

— Hanem te nem voltál itt, — tevé hozzá a kis leány.

— A mama már olyan régen alszik, — folytató a fiu.

— S nem volt mit ennünk, — tevé hozzá a kis leány.

— Csitt, Angyalka! — suttogá a fiu, — hiszen az úgy jön ki, mintha —

— Mintha enni akarnátok, szegény gyer-

mekek, — szólt az öreg asszony, levágott egy darab kenyeret, s mindegyiknek adott egy felet.

— Miután mamátok alszik, — s még egy-egy szép piros almát is nyújtott vendégeinek, — akkor előbb eszünk, aztán átmegyünk együtt s a beteg után nézünk.

— Istenem, milyen nyomoruság! — sohajtott s folytatta saját, félbeszakított va-esoráját.

A gyermekek bizalmasan odaléptek az asztalhoz, s a lámpás megvilágítá kicsiny, szegényesen öltözött alakjaikat. Az evés felett elfeledték beteg anyjok miatti aggályukat, ki olyan régen alszik már.

De a fiu még mindig a magáiban tartá hugocskája kezét. Kerek, jó gyermekarcza, barna, göndör haja és barátságos sötét szeme volt. A kis leánynak, kinek gömbölyű hófehér válláról a silány fehér ingecske lecsúszott vala, gyönyörű, valóságos angyalfeje volt; orczái ugyan kissé halványak és soványak voltak, de vonásai igen finomak és szabályosak, sugárzó kék szemei és világos szőke dús fürtjei, ezek voltak beteg anyjának öröme, ki még reggel ujjára tekerte és szépen elrendezte volt.

— Most hát, — gyermekek, — monda végre az öreg Martha néne, miután estebédjét elvégezte és a vaját meg kenyeret félretette, — most menjünk át a mamához, hadd lássam, mi szükséges ott.

Felvette a kis lámpást s átment a szomszéd szobába, a mint most már minden este tette, midőn hazajött a piacról, mióta a szegény fiatal özvegy asszony ott lakott gyermekeivel.

A kis padlás-szoba hideg, rideg, takarítatlan volt. A beteg az ágyban feküdt, mozdulatlanul.

— Csitt, — suttogá az öreg, — ne kelt-sük fel a mamát, az alvás jót tesz neki.

Bizony, jót tett neki az alvás, hosszú, fárasztó munkálkodása után.

Ekkor az öreg asszony egy galy-csomóba botlott, melyet a kis leány a szoba közepére hurezolt volt, hol játszott vele.

— Lám, most fel fog ébredni és köhögni! — mormolá Martha s dünnögve vitte a csomót a kályha mögé.

De ő nem ébredt fel a zajra.

Az öreg asszony az ágy fölé tartá lámpását, kezével félig eltakarva a lángot

A sápadt fény az alvóra esett. A csendes arcz hasonló volt a leányka arczához, s tán azelőtt még nagyobb volt a hasonlóság, míg a bú fel nem barázdálta, a betegség és nyomor el nem sorvasztotta.

— Uristen! — sikoltott fel az öreg asszony, s a fehér homlokra, melyre a szép szőke haj lefüggött, tette barna, kemény kezét.

— És így egyedül! Ki gondolhatta volna, hogy ez oly hirtelen megtörténik!

Martha ezután letette lámpását s letérdelt az ágy mellé. A vékony faggyú-gyertya bágyadt fénye átrezgé a kis szobácskát, s az árnyak, melyeket a lámpás vetett, felemelkedtek a kopár falakon. A gyermekek bámulva nézték, mit csinál az öreg Martha néni, s fázva simultak egymáshoz.

— Hiszen te sirsz, Martha néni! — kiáltá a kis leány, midőn látta, hogy az öreg asszony redős arczán könnyek gördülnek végig.

Martha összeszedte magát s felkelt, ő azt már régen előre látta, a mi most megtörtént, csak oly hamar nem várta még.

A fiatal nő meghalt, egyedül és segély nélkül, tán már több órája halva feküdt, homloka olyan hideg volt, mint a jég.

Ő nem volt sem rokona, sem valami régi barátnője vagy ismerőse a megholtnak és árváinak, csak a szánalom és jószívüség készítette őt arra már hónapok óta, hogy szomszédnője nehéz sorsán könnyítsen, a mennyiben tőle, a szegény öreg asszonytól kitelt.

— Jöjjetek velem, — szóla rövid gondolkodás után az árvákhoz, — itt nem maradhattok. Majd csinállok nektek fekhelyet az én szobámban, ott jó meleg van.

— Hát a mama még mindig alszik? — kérdé a fiu, félénk tekintetet vetve az ágyra.

— Alszik bizony, kis fiam! — mormolá az öreg asszony meghatottan s kissé zavarodottan; nem tudta hamarjában, hogyan magyarázza meg a gyermekeknek szomorú sorsukat és a halál nagyszerű rejtélyét.

Feltette magában, hogy azt csak apránként fogja tenni; de micsoda szavakkal, — azt még ő maga sem tudta.

Felvett egy pár darab ágyneműt a kis nyoszolyából, mely a holt anya fekhelye

mellett állt, s elindultak a szomszéd szobába.

A kis leány megdöbbenve állt meg a küszöbön.

— De előbb jó éjt kell mondani a mamának! — kiáltá.

— Hadd csak Angyalka, hadd csak anyánkat aludni, — mondá a kis fiu szomorun.

— Nem kérdezősködött utánam? — mondá az öreg asszony, — míg a kemény pamlagon ágyat készített a kis árvák számára.

— Oh igen, gyakran hitta Martha nénit, — viszonzá a fiu, — de akkor még nem volt itthonn.

— Bizonyára szivemre akarta kötni a szegény árvák sorsát, — gondolá magában az öreg asszony s könyvet törölt le köny után kemény kezével.

— Ma meg holnap, s még egypár napig majd csak eltarthatom őket, de aztán? Magam is olyan szegény vagyok. Rokonaik nincsenek, s még csak az árvaházba sem juthatnak, mert anyjok idegen volt itt. Milyen nehezen eshetett neki a szegény gyermekektől elválni! —

Az ágy készen volt, és Martha néni belefektette a gyermekeket.

Nyájasan czirógatta őket s imádkozott velök, mint máskor is tette gyakran odaát, ha beteg anyjok helyett lefektette őket.

Még egyszer feküdtek a testvérek együtt, a szöke és a barna fej egymásmellett, ugyanazon párnán, s a fivér karja gyöngéden átölelve tartá kis huga nyakát, mintegy oltalmazólag.

Aztán csendesség lett a kis szobában. Az öreg asszony halkkal rendezett és összetakarított mindent, nehogy a gyermekek álmát háborgassa. Mindent este kellett rendbe hoznia, mert már jókor üzlete után kellett néznie s gyümölcsével künn lennie a piacon.

De mi lesz majd azokkal a gyermekekkel? — Ezen gondolat egyre furdalta agyát. Egyszerre megkopogtatták az ajtót.

— Szabad! — kiáltá Martha, jól sejtven, ki jöhet még ilyen későn.

— Csakugyan te vagy! — kiáltá, midőn egy tisztességes parasztasszony, kosárral

hátán, belépett, s azonnal segített neki a kosarat letenni.

A parasztasszony Martha néni sógornője volt, ki egy közeli faluban lakott s rendszeren gyümölcsessel látta el őt kereskedéséhez.

Martha megvizsgálta az almát a kosárban, míg sógornője helyet keresett, hová leülhessen, s ijedten pattant vissza a pamlagtól.

— Mi az itt? Kicsodák ezek? — kiáltá bámulva szemlélvén a szunnyadó gyermekeket.

— Oh Istenem! ezek a szegény kis bogarkák! Jó, hogy jöttél, majd adsz nekem tanácsot, mit csináljak velök? — mondá Martha, s közelebből megvilágítá gyertyájával az alvókat.

És aztán suttogva elbeszélé, hogy a szegény szomszédasszony, a két testvér anyja, ma meghalt, és a kis árvák most egészen el vannak hagyva, senkijök sincs.

— És azért te magadhoz veszed őket szegénységemben. Azt mindjárt gondoltam, — jegyzé meg a falusi asszony.

— Mintha te nem tennéd. Csak ne mondd, hogy keményszivű vagy, szemeid most is teli vannak könnyel, — mondá Martha.

— Igazán ez a kis leány olyan mint egy viasz angyal. Olyan gyöngéd, olyan finom, Istenem, mily gyönyörű gyermek! — és a parasztnő halkkal tapogató arany fürtjeit barna ujjáival.

— Hanem ez a fiu, ez a kis göndör, azt már szeretném magam is, — folytatá gondolkodólag; — ilyen virgoncz fiu egész öröm lenne a háznál. Tudod, fenn a padlásan még most is megvan a kis nyoszolya, melyben szegény megboldogult fiam halt. Hiszen neked is kedves volt ő.

— Pedig ezt is Gyulának hívják! — kiáltá Martha, s egy gondolat villant fel agyában. — A fiut Gyulának hívják és kishugoekáját Annának. Hanem az anyja mindig csak angyalkának hitta őt, s így megmaradt neki ezen elnevezés.

— Nem, az „Angyalka“ nem nekünk való: hanem a gyereket szeretném. Ugy is olyan kis falusi fiu az. És nemsokára ő is segíthet valamit a háznál.

— Oh, vedd őt magadhoz, Isten nevében. Neked szivesen adom őt, mert akkor jó ke-

zekben lesz, és lidd el, egykor áldást hoz rád az árva fiu! — mondá Martha.

— De hát mit szólna férjem, — veté közbe a sógorasszony, — ha egy idegen gyermeket hozok a házhoz.

— Attól nem tartok. Hiszen ő szereti a gyermekeket. A költséget pedig, melyet a gyermek nektek okozni fog, azt egykor tiszszeresen visszapótolandja. Csak vidd őt. Mondd: igen, s én úgy hiszem, maga az Isten adta fejedbe ezen áldott gondolatot.

— Igen hát, Isten nevében, — mondá végre az asszony. — Egy kosár almát vittem el a háztól, s egy fiut hozok haza.

— S vele Isten áldását is, Amen, — tevé hozzá Martha.

És a két asszony még egyről-másról beszélt, míg végre Martha késő este lekíséré vendégét a kapuig, mert ő a vendéglőben hált, hol kocsiját beállította, s reggel majd ismét eljövend.

Midőn Martha visszajött, egyszerre föllelni kezdett. Félig elfojtott sirást vélt hallani.

— Gyula? — kérdé halkkal, — te nem alszol?

Ekkor Gyula hangosan felzokogott; eddig visszatartotta könyeit.

— Oh Martha néni, ne haragudjék, én meghallottam — meghallottam mindent! Édes anyám meghalt, s nekem ama idegen asszonynyal kell mennem.

— De hát ne sirj azért oly keservesen, édes fiam, — mondá Martha. — Édes anyád most boldog s a jó Isten nem hágy el titeket sem. Aludjál csak szépen, kis fiam.

De Gyula nem aludt el. A bú nem hagyá őt feküdni. Oda szaladt a jó öreg asszonyhoz, ki mindig olyan irgalmas volt, és zokogva ölelte át nyakát.

Martha ölébe vette őt, kötényével betakarta fázó kis tagjait s vigasztalta, a mint legjobban tudta. A mennyország gyönyörűségéről beszélt neki, hol most megboldogult szülei együtt örvendeznek, s milyen vig életet fog ő vinni odaki a faluban, Martha néni testvéröcsésénél és sógornőjénél. Menynyi liba, csibe, galamb van ott. Aztán még kecske is, tehén meg ló, és olyan sok, sok almafa.

— Hát Angyalka? — kérdé Gyula, aggodó pillantást vetve a pamlagra.

— Hát Angyalka? — ez bizony nehéz kérdés volt. A sógorasszony nem vállalhatta el az Angyalkát, a gyöngéd kis teremtésnek még nagy ápolás kellett. És két gyermeket! Az nem is lehet! Hát Angyalka egyelőre Martha nénival fog maradni, a míg valami jó hely akad az ő számára is. Ő maga nem tarthatja meg. De Gyula gyakran fogja őt látni.

— És hallod, Gyula fiam, — folytatta Martha néni, — ha holnap reggel az a jó néni téged magával akar vinni, akkor menj vele szívesen és nyájasan; s ne keserítsd sziveinket sirással. Majd tetszeni fog neked ott. Hanem mindig jónak és engedelmesnek kell lenned s örömet kell szerezned gyámolitóid irányában. Ha a néni legközelebb ismét almát hoz nekem, akkor te is eljössz vele s akkor lesz csak öröm! Megholt anyád most ottfenn lakik a mennyországban, s mindig lát téged és örvend, ha az ő Gyulája derék jó fiu.

Hanem a kis Gyulát mindez nem nyugtatta meg egészen. Felnézett az alacsony, füstös szobatórre és csodálkozék, hogy megholt anyja őt most láthatja a mennyországból, azon a vastag falon keresztül.

De a bágyadtság erőt vett rajta, s míg az öreg nyakát átölelve tartá, szemei lecsukódtak.

Martha néni ovatosan letette őt a pamlagra huga mellé, gondosan betakarta őket, s úgy aludtak békésen és csendesesen utoljára egymásmellett, mielőtt a sors a két testvért elszakítá egymástól.

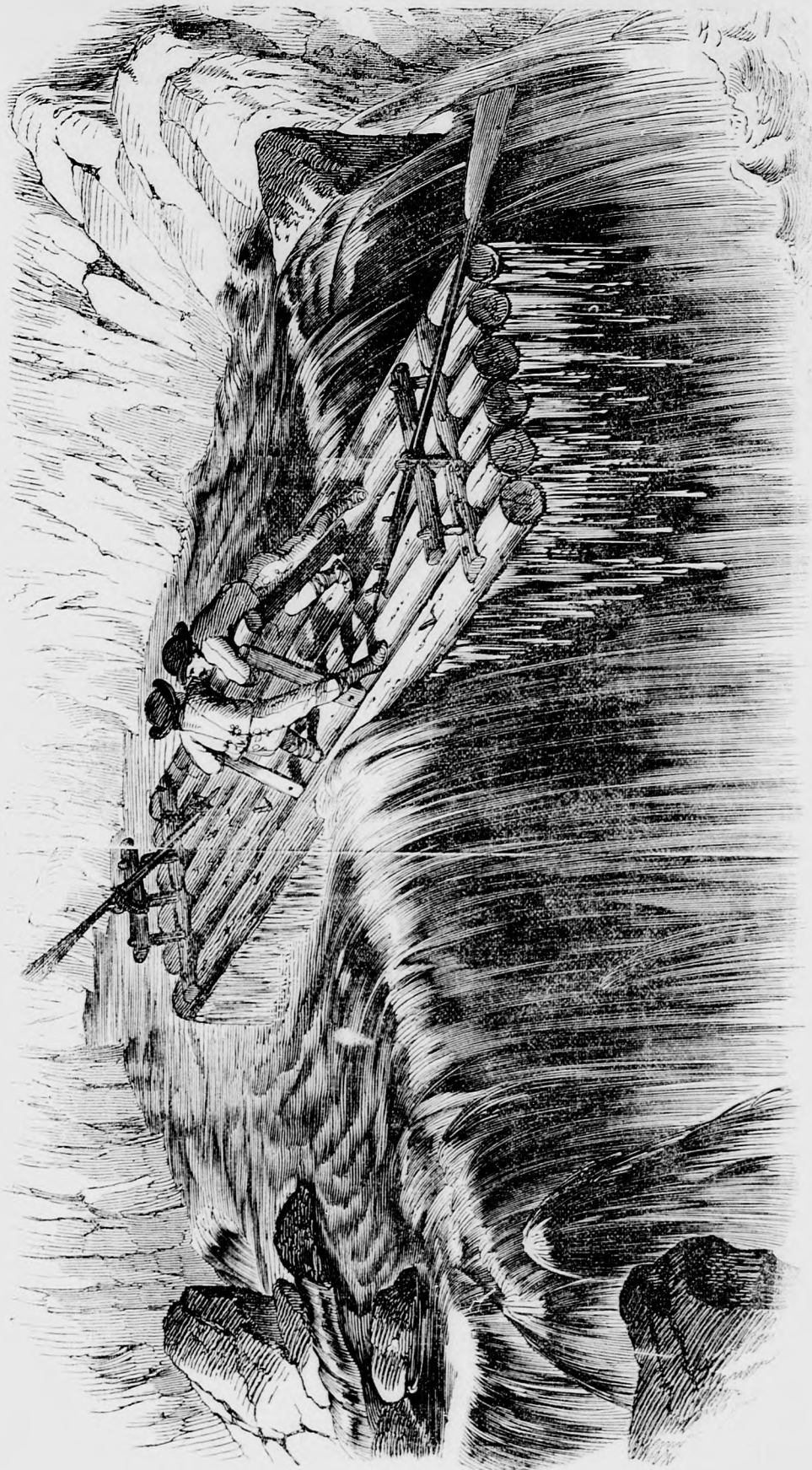
Az öreg asszony is lefeküdt; de alig kezdett virradni, már megint felkelt s dolgozott. Kiválogatta, elrendezte az almát, melyet a piacra árulni viend, aztán reggelit készített.

Midőn a sógorasszonyhoz jött, Martha már az asztalnál ült a gyermekekkel s mind-egyik jóízűn kanalazta az egyszerű rántott levest.

(Folyt. következik.)

A beteg gyermek.

Sötét, alacsony kis szoba,
Kövekből épült régi fal,
Oly barna, füstös az egéző
Szuette gerendáival.

Tutajos tótok. (Lásd szövegét a 374. lapon.)

Az ajtón is egy hasadék,
Azon besüt a napsugár,
S a mint kün rezg a falevél:
A fény a padlón rezgve jár.

Amott egy ablakmélyedés,
Az ablakban nyiló virág,
S kalitból néz a kis madár:
A rácsra mint borul az ág.

A mélyedésben asztal áll,
Rajta szemüveg, biblia;
A széken álmos macska ül.
A kötést kell vigyáznia.

Pirosvirágu óra függ
A kályha mellett a falon . . .
Rég mult idők emléknyma
Látszik még minden bútoron . . .

Amott egy szeglet árnyiban,
A nyoszolya párnái közt,
Halovány arcu kis fiu
Emésztő kíjával virraszt.

Sűrű haja egy rengeteg,
Égő ezeme égő parázs;
Gyöngéd fehér keze lehullt,
Ajkán meghalt a fris varázs.

Mellette a vén orvos áll,
Számálva fogja üterét;
Némán maga elé mereng,
A tudománytól vár reményt.

Az orvos mellett férfi áll,
Mellén keresztbefont a kéz:
A gyermek atyja ő, — figyel,
S kérdőleg az orvosra néz. —

Szegény jó öreg nagyanyó
Az olvasóhoz menekült,
Üveg alatt egy feszület,
Ő bólingatva oda ült.

Az anya ég felé tekint,
Oly szomorú, halvány nagyon,
És ott marad tekintete
A szent szűz képén, a falon. —

A kis fiu is elmereng:
A hit, bizalom van szemén;
Ő elmélyedve, esdve csüng —
Édes *anyja* tekintetén.

Flóra.

Tutajos tótok.

(Képpel.)

Midőn a tavasz hosszú harcz után kivette a kormánypálcát a rideg tél kezéből s langy fuvalma megszabadítja jégkapcsaitól a folyót, a később ébredő Kárpátok közt is jótékony élénkség kezd nyilatkozni. A lanyha szellő ide ugyan csak akkor ér el, midőn az alföldön versenyt hullámszik a vetés a Tiszával, melynek zajlása már rég elmúlt, midőn a Vág és Garam még keményen birkózik a fagygyal. De elvégre oromról és meredekről bőven patakszik az olvadt hó, mely alámossa a partra torlódott jégkérget, ezt magával ragadja s a szabadságra vágyó folyót végkép felmenti bilincseitől.

Akkor aztán kezdődik a sürgés-forgás a zúgó folyók partján.

Tót atyámfiai Liptó és Zólyom megyében, kik a Vág és Garam völgyeiben laknak, fakereskedéssel is keresik kenyerüket, — azaz megveszik a nagy fakereskedőktől a télen vágott fenyőszálat s azokból tutajokat, vagy mint többnyire nevezik, talpakat tákolnak össze, s rendszeren még deszkával vagy zsindelylyel rakják meg, kis kunyhó-félét igazítanak rajta össze, melyet jól kibélelnek szalmával, ellátják magukat liptai turóval, ostyépkával, egykét árpakenyérrel, pálinkával, s egy szép csendes májusi vagy juniusi reggelen a zúgó, büszke folyam hullámaira bizzák életüket és fájukat, és úgy usznak a Dunára s onnan le Budapestre.

Az ily talpakon való utazás természetesen hetekig tart, s azért is a liptói vagy zólyomi tót valóságos tűzhelyet épít magának a talpon, mely köré este, ha a nehéz napi munka után kikötnek a parton, kedélyesen összeülnek. Néha valamelyik Janó vagy Ondró feleségét is elviszi magával, ki aztán főz az egész társaság számára; akkor legálább meleg ételt lehetnek. Ezen uszó tűzhely természetesen csak addig áll fenn, míg

a haza fővárosába ért le, ott aztán eladják a fenyőszálakat, a deszkát és zsindeletet, s a keservesen keresett pénzzel vigan hazafelé indulnak, — a kis Jankót az anyja nyakába, vagy hátára akasztja, míg férje holmi fényűzési czikkeket visz, melyeket a szálfák árából vásárolt, például: szegedi szappant, debreczeni szalonnát, a legények meg gyakran vesznek valami új divatu pipiszörkendőt vagy bokrétás szalagot kedveseik számára.

Most azonban a mi tótjaink sem igen gyalognak hazafelé, hanem legalább Ó-Zólyomig vasuton utaznak, s a mennyivel drágább ezen utazás, annyival kevesebb időbe kerül, mi ismét nyereség, mert lássátok kedves kis barátim, az idő, mely a gazdag henyélőnek oly ónsúlyú tehernek látszik, a munkás emberek legnagyobb kincse; ez a mi közbirtokunk, mely a szerint kamatoz, a mint felhasználni tudjuk.

A tutajozás rendesen életveszélylyel jár, különösen a Vág hánykódó derekán. A folytonosan lejtő viz számos helyen zuhatagot képez, ezeken pedig, mert más utja nincs, át kell hatolnia a talpnek. Képünk épen ilyen veszélyes ugrásban lévő talpat ábrázol.

Midőn az ilyen zuhataghoz érnek, valamennyien hasra fekvé belekapaszkodnak a kiálló ékekbe, még pedig oly módon, hogy súlyegyenben tartásuk a naszádot. Midőn a nagy zökkenésnek vége van, ismét felugranak s szabatos irányban hajtják tutajukat, mely irány annál biztosabb lesz, minél közelebb érik a Dunát.

Néha valami unatkozó, kalandvágyó angol utazó, vagy festész, s legtöbbször pedig a husvétü szünidők után a fővárosba visszautazó diák-legény kapaszkodik fel a talpra. A csendesen úszó talp, melyet néha ugyancsak megtánczoltatnak a Budapest és Bécs közt prüszkölve közlekedő gőzösök, igen alkalmas arra, hogy az ember a tájnak szépségeit kellőleg élvezhesse. Különösen érdekes az éj, midőn a talp valami csendes helyen kikötve áll, halkkal ringatva a csörgedező hullámok által, s a tutaj lakói az idegenekkel együtt a vigan lobogó tűz körül ülnek és heverésznek regényesen megvilágítva a vörös lángok által. Nem igen értik ugyan egymás nyelvét; de az angol rizszalmával befönt finom likörrel teli buty-

kosa, a tótnak kövér májusi „brinzája“ (juh-túró), a festész szalámija jó közvetítők, a diáknak pedig egy, napközben nyakon csipett csuka vagy ponty szintén ad szavazati jogot, a puskás vendég meg gyakran a talp felett sipítva elrebbenő vadréce-csoportból lelő egy kettőt, s a művész e jelenetet, vagy más hasonlót is, akár mindjárt le is rajzolja a „Kis Vasárnapi Ujság“ számára, a diák akár meg is éneklí, vagy legalább ugy futtában leírja.

A Garam folyón szép nyári napokon gyakran láthatni a lefelé uszó talpakon, díszes, vigan társalgó és nevetgélő társaságot; — Besztercebányáról Szliácsra ránduló hölgyek és urak ezek, kik ezen utat választották. A szliácsi fürdő hegyen van, s ennek lábánál ezüst szalagként kanyarodik a büszke, szilaj folyam, mely a tutajokon kívül semmiféle járművet nem tűr csillámló hátán.

A Niagara zuhatag.

(Képpel.)

Benső Észak-Amerikában van egy fensík, honnan számos folyó csörgedez le. A délfelőliek Kanada körül képezik a föld legnagyobb tavait, ugymint a Felső, Huron, Michigan, Erie és Ontariót, melyek összeköttetésben állanak a lefolyó árral, mely is Ontarióból kifolyván, Lorenzó nevet vesz fel, mely hosszában mintegy 200 mértföldnyi utat a legnagyobb zajlással téve meg, az atlanti tengerbe ömlik.

Azon csatorna, mely az 500 lábnyi magasságban fekvő Erie folyót Ontaró tavával összeköti, Niagáranak neveztetik. A földszoros és hegyhát között nyulik a Niagara, mely későbbben a lapályhoz simul, és mintegy 200 vagy 300 lábnyi távolságban egy sziklafalnál végződik, melyhez oly rohammal csapódik, hogy a viz öbléből kiemelkedve, magas víztornyokat (viztorlás) képez s leirhatlan gyorsasággal és erővel rohan a tátongó mélységbe; — ez képezi a világhírű vizesést.

A vizáramot bizonyos távolságban kétfelé választja egy kiálló szikla. Sokáig azt tartották, hogy a sziklára feljutni életveszély nélkül nem lehet, csak később a hajó-

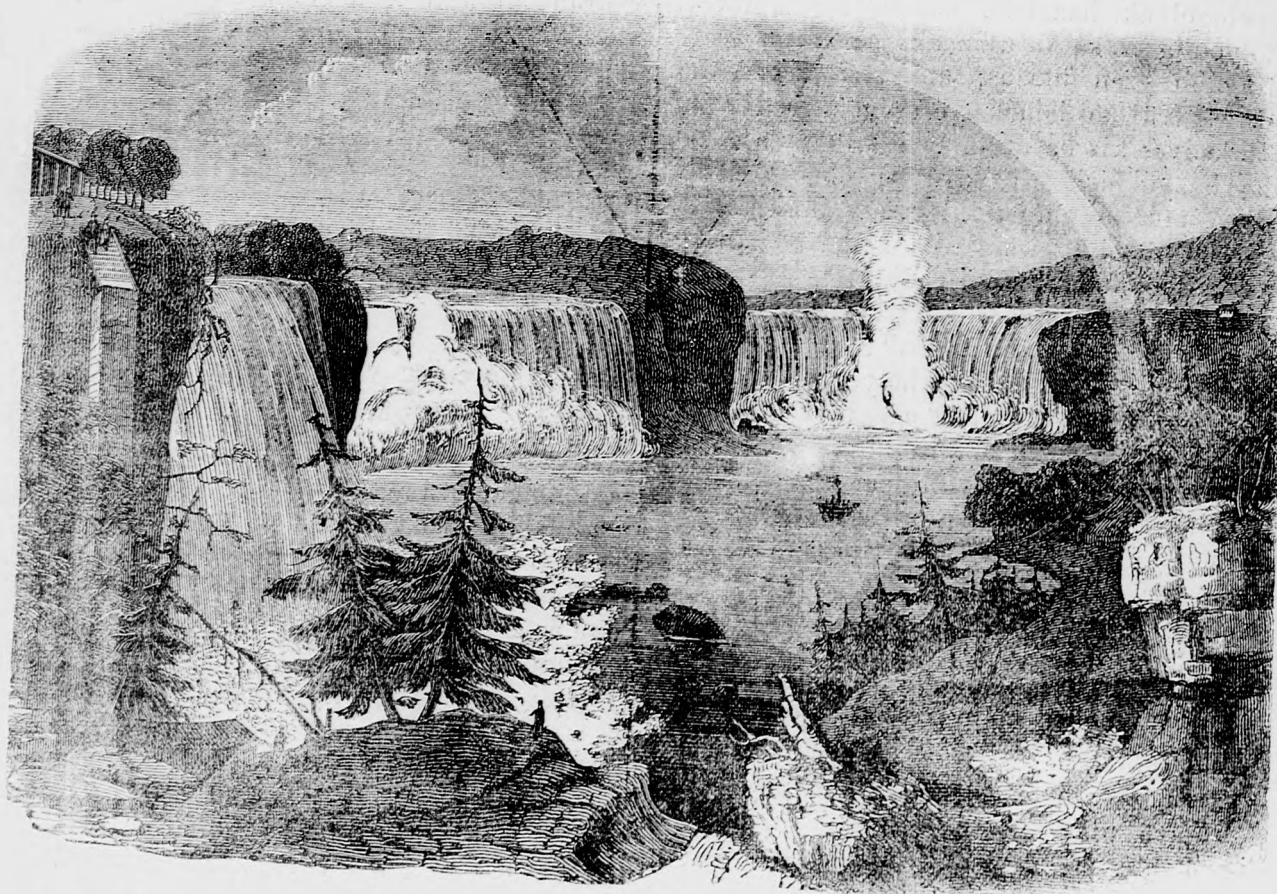
törést szenvedett indiánok, kik oda menekültek és az éhhalálnak látszottak kitéve lenni, fedezték fel, hogy a sziklatömeg egyik oldalán a víz csekély mélységű, és nem reménylett könnyűséggel sikerült is nekik parttól partig vasdarabokat erősíteni, úgy hogy ezekre egyes farudakat tettek. Később ezen fajárdát meg is erősítették, és azóta a kik a zuhatagot egész pompájában kívánják látni, egész bizton mehetnek rajta.

A szikla homlokzatáról azelőtt egy szédítő hid vezetett lefelé, de pár év előtt a

nyos távolságra, vendéglőket építettek, és a már a nélkül is regényes vidéket ezáltal is szebbítették. A fényes siker a vállalkozókat arra a határozatra hozta, hogy a zuhatag közelébe pompás várost építsenek.

Hasonlót terveznek a gazdag brittek Kanadában, — és így a természet ezen legremekőbb műve csakhamar központja lesz számtalan palotának és sétányoknak.

Közli: Sóllyom Jenő.

vizfolyás erős rohammal elszakította a sziget azon részét, hol az előbb nevezett hid volt.

A délfelől leömlő vitztömeg hengeralakban foly alá, és abban a pillanatban, amidőn a szikla szélén habozva tör le, úgy tűnik elő, mint egy hófuvatag, — ha pedig a nap rásüt, szivárvány színében tündököl.

A kíváncsiak száma, kik a természet ezen gyönyörű tüneményeit látni ohajtják, évenként mintegy 30,000-re rúg, és pár év óta neu-yorki és bostoni vállalkozók bizo-

Pusztai kovács-műhely.

(Képpel.)

Szép délután van, nyár elején.

A nap vidáman nézdeli sokszorozott képét a szeszélyesen kanyargó Tiszában, melynek két partján gulya, ménes dúskál a javalegelőben.

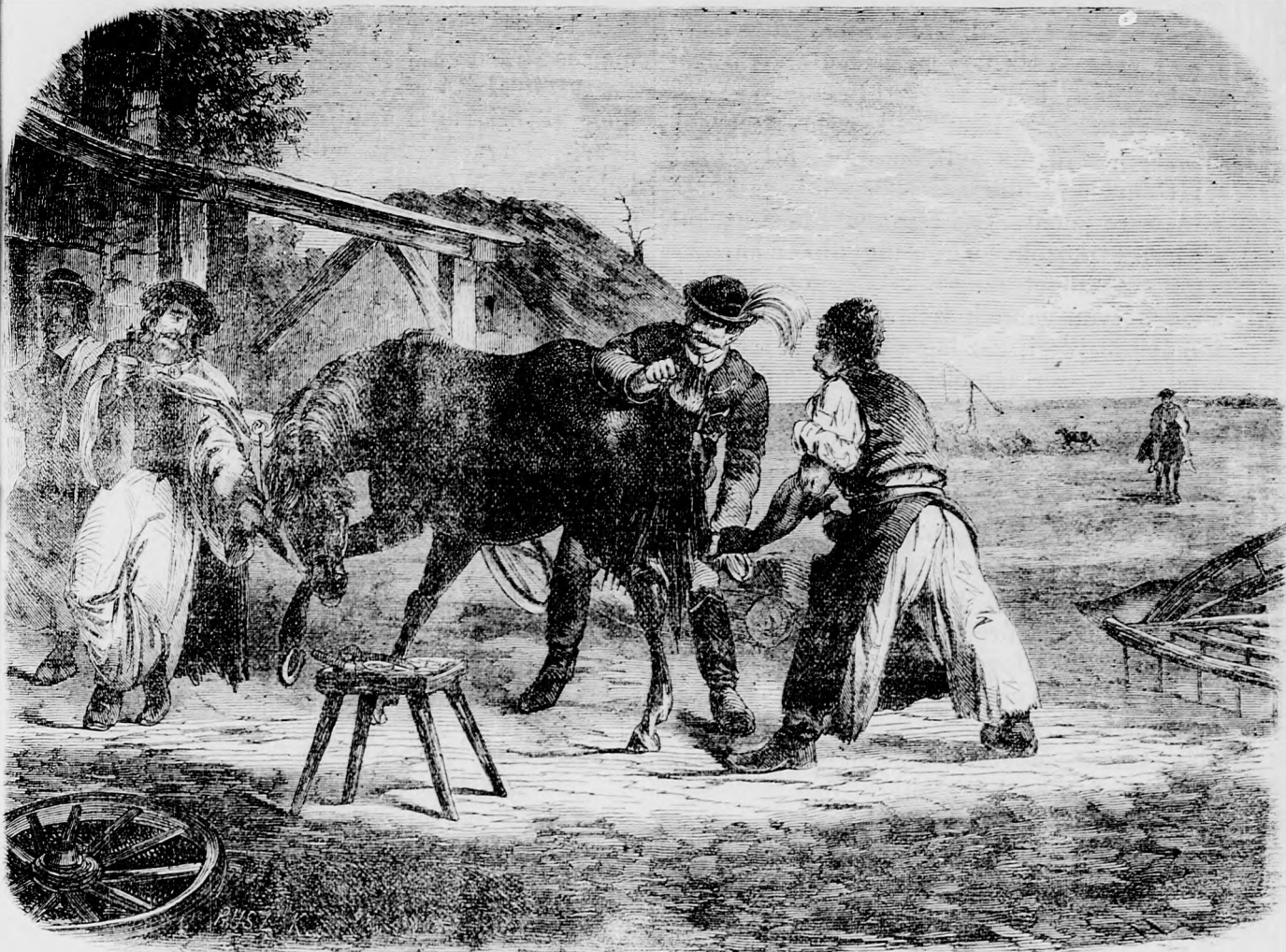
A távolban barátságos tanyák fehérledek s el is hallatszik néha egy-egy kocsi zörgése, mely üresen jött meg a szomszéd-faluból, hová szénát vitt; most fordult be éppen a dülön. A határhantsikban a hátulsó

kerék megakadt, nagyot faroltat a szekérrel, de azért András gazda bátran közéje suhint a két „rigószőrűnek“, melyek nagyot rántanak a kocsin s aztán megint csendes üggetéssel tovahaladnak s el is érnek a pusztai kovácsműhely elé, mely legkülönb a varjasi járásban, ámbár pusztán van.

Az egyik kerék agyára pántot kellene szorítani, mert ugyancsak megvásott már. Aztán meg, hogy ne hazudjunk, egy kis szó-

nához“ is, mely a láthatár szélén hosszú kocsisort von maga után, robaja idáig is hallik, és minden zökkenés nélkül síklik tova. — Mikor Magyarországon még csak a „rospont“ járt, már ő akkor, hogy Mainzban volt a regimentnél, ment is rajta, s dicsekedés nélkül, legyen mondva, abban a minutában meglelte a nyitját, a mint rálépett.

Igy megindulva, Ambrus mester jól is tartotta szóval híveit, kik minden felszöli-

beszéd is jól esik ugy estefelé, és a kenesei műhelyben még a harmadik határból és negyedik tanyáról is akadnak ismerősök. No meg aztán maga Macsó Ambrus mester uram olyan jóizü férfi, hogy akár mondva csinál az ember magának kifogást, csak hogy a műhelyében lehessen.

Ambrus mester azért, hogy kovács, ért a bognársághoz, a lakatossághoz, a doktorsághoz, s hogy igazat szóljunk, ama „masi-

tás nélkül, merő szíveségből vagy tán hálából tettek folytonos szolgálatot a fujtató körül, s ennek pedig napestig volt szüksége a szuszra, mert nagyvárosi műhelynek is tisztességére vált volna, a mennyi munkája akadt a pusztabelinek.

Most is borona, kerék várja a javítást, de előbb arra a „kisasszonylábu“ csikóra ütnek patkót. Csak a minapában fogták ki a ménésből, s a Bandi kocsis — ki, noha

Andrásnak is beillenék már, most is csak Bandi — hónapokon át maga tanította a bogárszörű Sárkányt, s ez nyom valamit a latban, mert Bandi huszár volt. Ugy fogták ki őt is a sok csikós-legény közül, mint ezt a hánykodó kedvenczét társai közül, majd csak ebből a „dögből“ is válik valami, mint őt enyelegve nevezni szokta. Még négyet nevel hozzája, mind a maga kezén, s aztán Aladár urfival úgy szüret körül elmennek leánynézőbe a Nyírségbe, csengőbongó szerszámmal, messzehangzó csördítéssel, hogy csak úgy néznek utánok a leányok, a hány falun keresztülmennek.

A „kisasszonylábú“ csikóra most vernek először patkót, s nyilván úgy érzi magát, mint nevelője, mikor először a lábára huzta a huszársizmát. Vad szemmel nézi azokat a kínzó eszközöket, a körömgyalut, a harapófogót, vasszőget meg a kalapácsot, melyek a zsámolyon vannak szétrakva, sejtí, hogy mindez őt illeti, gazdag sörénye is megberzenkedik e szerszámok láttára s mikor az első ütést érezte patáján, akkorát szökött, hogy a karikába akasztott kötőféket eltépte. Most a hátulsó lábakra került már a sor s kissé csendesebben viseli a pusztai kovács első és egyetlen legényének kalapács-csapásait. De azért jól cselekszik Mihály gazda, hogy a kötőfűkre teszi kezét s türelmre biztatja a tüzesvérű csikót, mely a türelméből már-már kifogyott Bandi kocsis apai szidalmakra fakasztja. Nem hiába keresztelték el Sárkánynak az ostorhegyesnek szánt csikót. Megteszi még, hogy kirepül az izmos férfiak karjai közül.

A Jóska gyerek, a legkisebbik csikós-bojtár, most közeledik egy szép, de higgadt vérű kancza, a Sárkány anyjának szörén a felavatás jelenetéhez, — s aztán a kovács, az első legény, a kocsis és Mihály komolyan kezdenek beszélgetni a lótenyésztésről, míg a bojtár tiszteletteljesen hallgat. Az anyaló és a csikó összenyeritenek, mely utóbbi most lépett első patkós lábával.

A szakértő gyülekezet azt tartja, hogy a Sárkány már is kényesebben szedi lábait s maholnap nagy darab földön nem lesz hozzáfogható ostorhegyes (ostorhegyesnek nevezik a négyes fogatnak jobb kézen járó első lovát), Bandi kocsis megelégedett hunyorgatással veszi e hizelgő nyilatkozatokat,

s Ambrus mester végre még azzal is tetézi a gyöngéd kocsis örömét, hogy ez a Sárkány szakasztott mása annak a híres lónak, melyet annak idejében kétezer aranyért vett meg egy anglus gróf az ő obesterétől (ezredes). Bandi könyökével végig simítja a csikó fényes derekát, megveregeti szügyét, azt tartja, hogy ha az anglus meglátná az ő Sárkányát, a kétezer aranyat egy jó borralalóval megtoldaná még — s akkor sem merné állítani, Aladár urfia tudadna-e rajta? Ő, a kocsis, legalább nagyon ellene lenne, s meg is siratná a „szélhordtát“ —

Aztán hátára vetvén magát, egy kis ideig körüljártatja a táltost, mely örömeiben nyerit, hogy megszabadult a kellemetlen helyzetből, s szélnek eresztve finom dúszörű farkát, negédesen lépetget nevelője alatt, ki egyszer-kétszer megkerülve a műhely elejét, elbúcsúzik a társaságtól s tova vágat.

Mire a pásztortüzek kigyulnak, — a műhely köszénparázsa elhamvad, a pöröly és kalapács elpihennek; a fujtató még nagyot lehel utoljára s vastag ránczokban összeesvén, hajnali harangszóig meg se szusszan.

Hazafelé.

Teljesül hát az is vegre,
Miről eddig álmodám, —
Itt a viszontlátás percze,
Keblére vesz jó anyám.

Oh e kebel csak érttem ég,
S égni nem szün sohasem,
Százszor áldja őt meg az ég,
Százszor áldd meg Istenem!

Lelkem most oly nyughatatlan
És előre haza száll,
Hogy anyámat megláthassam,
Házikónk ablaknál.

Ott ül ő a kapcsos könyvvel,
Alig látja a betüt,
Várja fiát, és a kebel
Ugy feszül s oly gyorsan üt!

Kitekint a róna-tájra,
Hol most ébred a tava z,
Kocsi jön ott a távolba
Sohajtva szól: „Oh ez az!“

Én is látom már a tájat,
Hol a gyermekkor letűnt,
Oh hisz egy percze sem állhat,
Elrohanó életünk. — — —

Száll az alkony . . . nyugszik a nap,
Veti végsugárait,
Megaranyozza a tájat,
S így fogadja a kocsit

Fölhangzik az alkonyatban:
„Isten hozott gyermekem!”
De a viszontlátás esőkje
Csattan, s túlhangzik ezen.

Ottbent vár a beteg leány,
Halvány arcu kis hugom,
S ki boldogabb: én, vagy anyám?
Ezt az egyet nem tudom.

Földváry István.

A hány ház annyi szokás!

(Képpel.)

Ezen közmondást nem épen csak *háza*, de országra is, — nemcsak egyes emberre, de egész népekre is lehet alkalmazni, mert valóban nem csak minden országnak, minden városnak, falunak és háznak megvan a maga szokása, de az egész nemzetnek is megvannak sajátlagos, néha nagyon is furcsa szokásai — a mi fogalmaink szerint, — míg amazok viszont nagyon furcsának találják a mi szokásainkat. Így írja le egy nevezetes külföldi utazó a perui szokásokat, melyek nekünk igen furcsának tűnnek fel, s nevezetesen egyet akarunk itt közölni kedves olvasóinkkal, melyhez hasonlót Európában sehol sem lelünk.

Dél-Amerikában Peru egy részét képezi Lampa tartomány, mely arról is igen nevezetes, hogy 600 négyszög mértföldnyi nagy területén egyetlen fa, de még egy bokor sem található. Hegyei kopárak, s legfeljebb egy-egy patak szakítja félbe a szirtek egyhangúságát, mely tájékozva hergeríti habjait a Titikaka tó hullámaiba. A völgyekben 43 falu van elszórva, mintegy 50,000 lakossal, kiknek nagy része juh- és baromtenyésztéssel foglalkozik.

Képzeltetni, — így beszéli utazónk, —

milyen kellemes lehet ezen árnyéktalan vidéken az utazás, ha még hozzá képzeljük a dél-amerikai ap hevét. Emberek és állatok epedve, bágyadtan kullognak tovább az egyhangu pampaszok dús füvel benőtt térségein keresztül. Vezetőink és öszvérhajesárom egy ilyen végtelennek látszó — forró napon, melyen Lampa városból elindultunk vala, azzal vigasztaltak, hogy nemsokára Kombapata faluba érünk, mely híres egy sörnemű italáról, mit *chichanak* neveznek, ott majd déli pihenést tartunk s a chicha ital üdítő ereje elüzi minden fáradságunkat.

Megvallom, hogy ezen ritka élvezetre való kilátásra meggyorsítám öszvérem lépését, és csakugyan nemsokára megpillantók Kombapata falu végtelen kukorica-földjeit, és mintegy jó órai ügetés után a híres faluba értünk.

Az első, mi szemembe tűnt, majdnem minden nagyobb ház előtt a verandán körben ülő vagy guggoló 5–10, sőt több borzas fejű, nem épen kecses és fiatal indián nő és férfi volt, kik folytonosan mozgatták állkapcsaikat, olyformán, mint a kérődző ökrök vagy tehének; mindegyik előtt egy darab finom gyékény volt leterítve s azon egy halom nem tudtam micsoda ságás daraszerű anyag, hátuk mögött meg kosarak voltak morzsolt kukoriczával. Bámulva kérdém vezetőnköt: vajjon mit mivelnek s miféle emberek ezek?

— Kukoricza-rágók, — felelé amaz egykedvűen.

Kukoricza-rágók?! Mi az Isten csodája lehet az! — Hát mi végből rágják a kukoriczát? — kérdém tovább.

— Ah, sennhor, — felelé most az öszvérhajesár, — ön idegen s nem ismeri szokásainkat; lássa, ezen emberek a chichakészítők: figyeljen csak oda, s látni fogja, hogy a kosarakban csirázni kezdő kukoricza van, ebből tesz mindegyik egy marokkal a szájába, s addig rágja, míg meglehetősen el nem darálja, aztán kiveszi és odarakja a gyékényre. Ha már jó halomra szaporodott, onnan berakják a fül sztóbe, a hol finom, átlátszó, jóízű üdítő ital készül belőle; a mint szállóhelyet lelünk, sennhor, azonnal megizlelheti ezen jó italt.

— Köszönöm szépen! — gondolám magamban, — nem kérek belőle! —

De nemcsak italaik, hanem ételeik is nagyon furcsa vegyületekből vannak összeállítva.

Akopia város épen oly nevezetes pástétomáról, mint Kombapata chicha italáról. Ezen süteményt a poros utczákon igen alacsony asztalon, a földön guggoló asszonyok árulják; nagyon éhen lévén, vettem egy szeletet ezen por- és legyek-lepte süteményből, de már a harmadik falatnál elment minden étvágyam, mert a pástétomból fekete olajgyümölcs, vöröshagyma-szeletek,

végre egy tisztának látszó kunyhó ajtajára kopogtunk; azonnal kilépett egy nő, mécesel kezében. De vezetőm már megragadta karomat kiáltván:

— Ne lépje át a küszöböt, sennhor! Ezen nő „huarmipam-payrunakuna!“ (veszélyes boszorkány.)

— A kenyeret irigylik tőlem, mert nem vagyok idevaló származásu, — mondá a nő, az ajtót becsapva s a világot elfujva.

S így tovább kellett barangolnunk, a vezetőök babonasága miatt.

sajtdarabok kandikáltak ki, melyek mind ösze voltak vegyítve s még egy-egy darab cukor és hosszás szalonna-szeletek voltak belegyurva. Az ilyen eledel nagyon jó lehet az indiánoknak, de az enrópai gyomor nem veszi be.

Épen ezen városban kellett pedig meghálnunk. Mintán ott vendéglőnek hire sincsen, sorban kell a házakban kérdezni: adnak-e éjjeli szállást. Már egy ideig mászkáltunk ide s tova, és nem kaptunk szállást,

Végre mégis találtunk szállást, számomra ágyat készítettek a földön kukoricza-fosztásból. Alig hogy elszenderültem, fejem körül sajátságos nyüszörgést, csörtetést hallottam, valami hol a lábamon, hol a derekamon szaladgált keresztül, — felugrottam s kiáltám, hogy ott patkányok vannak.

— Dehogy, sennhor! — felelé a házigazda nyugodtan, — tengerimalaczkák azok, nem bántanak senkit, csak úgy játszadoznak a fosztás közt.

A fehér jak haragja. (Lásd szövegét a 382. lapon.)

S így kénytelen valék a kedves tengerimalaczkákkal megosztani fekhelyemet, melyek ártatlan játékuakat üzték rajtam, futkosva, ugrálva egész virradtig.

Bizony híres város Acopia városa! Soká megemlegetem pástétomait, boszorkányát és barátságos tengeri malaczeit! —

A fehér jak.

(Képpel.)

A berlini állatkertben látható jelenleg egy pompás fekete jak, vagy a mint közönségesen nevezik: lófarku bivaly. A drezdai-ban, mely szintén nemcsak Németország, hanem Európa legszebb és leggazdagabb állatkertjeinek egyike, hófehér jakbika vonja magára a látogatók figyelmét. Hanem a fehér jak, tán azért, mert ritkább a feketénél s azért tartja magát olyan nagyra, — korántsem oly szelid természetű, mint fekete fajtársa; ez még csak egyszer jött anyyira indulatba, hogy nekiment szarvaival a felügyelő szolgának. De a fehér majd mindennap dühbe jön valami csekélység miatt, s akkor dühösen dobálja gombokkal ellátott szarvaival a kosarat, melyből abrakot eszik, — hanem azon észrevételt tették, hogy még soha sem bántotta akkor, ha ez teli, de mindig csak akkor, ha üres volt. Azonban egyszer a kosár helyett ápolóját röpitette a levegőbe, úgy hogy csak nagy ügygyel-bajjal, hosszú rudak segélyével menthették meg a megrémült embert.

Már távolról lehet a szilaj állat tompa bömbölését hallani, mintha haragudnék azért, hogy őt nyugalmban háborgatják.

A jak hazája a Himalaya hegység hozzáférhetlen magaslatai, s bár a mongolok megszelidítve is tartják, mégis csak makranczos, szilaj állat marad ő akkor is, hasonló a mi közönséges bivalyainkhoz, melyek szintén soha sem tagadják meg egészen természetes vadságukat. De csak úgy szelidül meg, ha igen ifjan kerül fogságba.

A jak vadászat veszélyes mulatság, mert ha nem találják halálosan, akkor vak düh-hel neki fordul ellenségének, s addig üldözi, a míg a szusz benne tart, ha pedig utolérheti, akkor nincs mentség — agyon ökleli rövid, de erős és hegyes szarvaival.

A jak nagyságára nézve hasonló egy közép nagyságu ténhez, farka a szőrén kívül, mintegy másfél láb, s olyan alaku, mint a ló-fark, csak hogy szőre kissé hullámos és finom, meg lágy, mint az angora-kecske szőre. Oldalain is olyan göndör, hosszú szőr van, mely egészen körméig ér.

A jakot leginkább gyönyörű farkáért üldözik, mert e farkak képezik a török nagyméltóságok, basák jelvényeit, nem pedig lófarkak, mint azelőtt tévesen hitték. A fehér jaknak farkát pirosra festik, s egy darabja négy—öt aranynyal is fizettetik meg. A fekete és tarka olcsóbb; ezeket ékítőményül használják az udvari fogatoknál és elefántoknál, sőt legyezőül is.

Kívánatos volna, ha ezen szép és hasznos állatokat Európában is meg lehetne honosítani, akkor házi állataink száma valószínűleg diszpeldánnyal szaporodnék.

Kis köszöntő.

Anyám nevenapján.

VI.

Keblem mért nem lehet most egy
Oceán, hogy eléd vinnék
Rengő karjaim oh minden
Drága gyöngyét, fényes kincsét.

Aranybánya mért nem vagyok!?
Zsúfolásig melléd raknám
Untalanul nemes érzim,
Zsámolyodhoz teljes aknám.

Angyal mért nem vagyok!? a rám
Néző mennyet kirabolnám;
Nagy bűn, de üdvét, áldását,
A mi van, mind neked hoznám.

Én ilyesmit nem tehetek,
Nem is kívánod te tőlem;
De Istentől jót kérni le
Néked, megtehetem könnyen.

Szívem mélyéből könyörgök:
Adjon az ég áldást néked,
Örömteljes, szerencse-dús,
Igen hosszú boldog éltet.

Városey Mihály.

Mulassunk.

A nehéz páleza.

A kis Gejza is el akarja bolondítani a társaságot egy vidám tréfával. Kezében egy vékony mogyorófa vesszőt tart, mely oly hosszú éppen mint ő, és így szól Károlyhoz, ki társai közt kis óriásnak tartatik: „Én fogadok veled, hogy ezt a kis vesszőt nem vagy képes a közelebbi utcaszegletig elvinni úgy, a mint én azt neked átadom.“ — „Oh te nagy kópé! — feleli erre bizonyosan Károly — a kis-ujjamon vigyem-e oda vagy az ajkamon? A fülem megett is elviszem, mint egy tollat!“ — „Tehát áll a fogadás — mondja Gejza — jól van, hát fogj hozzá!“ Ezen szavakkal kivesszi zsebéből tollkését, a vessző egyik végéből levág egy parányi kis forgácsot, kezébe teszi Károlynak, hogy vigye el. Károly ekkor átlátja, hogy neki több ezerszer kellene az utcaszegletig szaladgálni s legalább is kellene tíz nap, míg az egész vesszőt elhordaná. Nincs mit tennie, mint elősmerni, hogy elvesztette a fogadást.

Az én óráim.

Károly vissza akarja adni a kölcsönt Gejzának ez előbbi felültetésért s így szól hozzá: „Bármily ravasz vagy is még sem hiszem, hogy azon három kérdésre, melyet egymásután neked felteszek, mindég azt feleld: „Az én óráim!“ Erre általános lesz a nevetés, mert mindenki tudja, hogy Gejza büszke arra, hogy neki legkisebb létére órája van; Károly elkéri tehát óráját és elébe tartva kérdi: „Mi ez!“ Felelet: „Az én óráim!“ — Kérdés: „Tudod már jól, hogy megy tovább?“ — vagy egy tányért, cipőt, dugót s több effélért tart elébe kérdvén: „Mi ez?“ — Ha a kérdeztett egyebet felel a meghatározott szónál, akkor elvesztette a fogadást; de ha nem engedi magát tévutra vezetni s azt feleli: „Az én óráim!“ akkor utolsó kérdésül ezt kell feltenni: „Mit adsz nekem; ha a fogadást megnyered?“ — Erre azt is azt kellene felelnie: „Az én óráim!“ de alig lehet hinni, hogy erre kedve volna.

Krónika.

Az orosz császár Bécsben van, hol fényes udvari ünnepélyeket rendeznek tiszteletére. A császár egyébiránt nem igen érzi magát biztonságosnak, vagy legalább valami merénylettől tart, — erre mutat ama körülmény, hogy a schönbrunni kastélyt, a hol szállva van, folyvást egypár száz csendőr, rendőr környezi, s a közeli vidék is csak úgy hemzseg az ilyen közbiztonsági egyénektől. Ha a czár valahová kirándul, például meglátogatja a világkiállítást, akkor előbb az illető helyiséget elárasztják a polgári ruhába öltözött titkos rendőrök, a közönséget lehetőleg eltávolítják, s úgy sétál végig a minden oroszok czárja a csendőrök sora közt. — Tudvalevőleg a párisi világ-

kiállításon — pár év előtt — rálöttek a czárra, ezért e nagy elővigyázat.

— **Szerencsétlenség.** A bécsi világkiállítás helyiségében nagy szerencsétlenség történt. Nagyszámu közönség hullámzott az orosz császári pavillon körül, s ennek erkélyére is sokan fölmentek. Ugyanide akart négy ember is fölmenni, hanem midőn a lépcsőzeten haladtak, ez egyszerre csak nagyot roppant és leszakadt, s ők négyen szintén alázuhantak a mintegy 3—4 ölnyi magasból, az aláhulló kövekkel, malterrel stb. együtt. Képzeltető a rémület, a zürzavar s az erkélyen lévők kiabálása, kik a lépcsőzet leszakadása után fenszorultak s attól féltek, hogy az erkély is lezuhanhat. Ezeket csak könnyen kiszabadították szorult helyzetökből — létrák segítségével; az előbb említett négy ember megmentéséhez is gyorsan hozzáláttak, ki is ásták az omladék közül, hanem természetesen súlyosan megsérülve, sőt kettőnek életben maradása is kétséges. E szerencsétlenség az orosz czárra nagyon rossz benyomást gyakorolt. Az orosz építész ellen, ki e pavillont építé, törvényes vizsgálatot indítanak.

— **Egy pesti kereskedővel.** G. urral, következő eset történt. G. ur üzleti járatban levén, a kecskeméti utcában észrevette, hogy egy ismeretlen egyén lépten-nyomon követi; hogy jobban meggyőződjenek, szándékosan megállt egy kirakat előtt, ekkor azonban ismeretlen kísérője szintén megállott, s egy szóval: G. ur! nem téveszté el szem elől. A kereskedő végre meguntván a dolgot, nem is gondolt vele többé, hanem egyenesen visszatért üzletébe. Kiszáratva belépett az ismeretlen is, és tudakozódék azon ur kiléte felől, ki előtte bejött. G. ur előlépve, megnevezé magát, és azután a maga részéről kért felvilágosítást, az ismeretlen alkalmatlan magaviselete felől. Ez megzavarodva, bécsi titkos rendőri igazolványát mutatá elő, és azzal menté magát, hogy egy Bécsből megszökött sikkasztó nyomozásával van megbizva, ki feltűnően hasonlít G. urhoz, és kinek nyomát Pesten elvesztette. Ezután ajánlá magát. G. ur pedig szerencsét kívánhatott magának, hogy a titkos rendőrnek nem jutott eszébe gyanujának közhelesen kifejezést adni.

A nagyvilágból.

— **Különös hatású növény.** Palgrave „Közép-és Kelet-Arábiáról“ irt könyvében egy sajtószerű növényt ismertet, mely egyedül csak Arábiában tenyészik, s melynek magvai porrá törve és kis adagokban bevéve különös hatást gyakorolnak az azt élvezőre. Ugyanis azok, a kik e növény porrá tört magvából valamicskét bevettek, rögtön elkezdnek nevetni, táncolni s jókedvökben mindenféle neveltető bohóságot produkálni egészen addig, míg alétan lerogynak s mély álomba merülnek; ha kialudván magukat fölbrednek, a történetekre teljességgel nem tudnak visszaemlékezni.

— **Ismét egy csoda-ember.** — Szent-Pétervárott nagy feltűnést okoz egy szőrös ember, ki még jóval fölülmulja az annak idejében annyira megcsodált misz Pasztranát. Nemrégiben hoztak oda egy parasztembert, neve Jewtychiev Adrian; a koztromi erdősegből, kinek feje nemcsak tökéletes állatfej, hanem egészen földve van hajjal. Épen csak ajkai és természetesen szemei nincsenek benőve, különben egész teste oly sűrűn be van nőve hajjal vagyis inkább szőrrel, mint a medvéé, csak hogy az ő bundájának szőre még sokkal hosszabb; még orra hegyét is alig látni a szőrből. Füle mögül óriási borzas fonadékok csüggnek alá. A fogak száma sem rendes ezen csoda-embernél; felső állkapcsában csak két, az alsóban csak négy foga van. Három éves fiacskája. Fadia, még felülmulja atyját, a mi a szőr mennyiségét és tömörségét illeti. Jewtychiev Adrian már 55 éves, de azért nagyon derült és jókedvű, s igen előzékeny.

Talányok.

1) — Prikkel Lajostól. —

Lóugrás szerint megfejtendő.

nyü-	tá-	meg-	már	el-	pat-	mi-	ge-
i-	sza-	szőr-	mad.	dön	fa-	az	tan.
re	ké-	há-	S ez	ra	len-	rely	A
A	jed	par-	ge	A	a	Nyir-	czí
ton	len-	pen.	tá-	re,	van	nak,	hős
hér-	víz-	ser-	hé-	a	re-	Ber-	ben.
el-	Fe-	lik	Ott	ke-	Igy	egy-	bák-
a	fe-	kés	hér	szer-	li-	zé-	ront

2) — Rosenmeyer L.-tól. —

Oly kéttagu férfi-név vagyok,
Hogy fordítva is ugyanaz maradok.
Ha első betűmet magán kimondod —
Tudom bizton, hogy rosszul van dolgod.
Utolsó szótagom halak tanyája,
De ha nagy, hajót is eresztenek rája.

3) — Pataky Ezsébettől. —

SZOMBAT

A A

4) — Grantner A.-tól. —

1. 2. 3. Se eleje, se vége. —
4. 5. Ez pedig vagy épen te. —
1. 5. 3. 4. Szép, ha jól elrendezett ;
3. 5. 4. 5. 1. Sokszor láthatsz benne ezt. —
2. 3. 2. 1. Az Isten természetete —
4. 2. 3. 2. 1. Hajdan hős nemzet neve. —
5. 1. 5. A földműves használja.
2. 1. 2. 3. De ez szükség hozzája. —
4. 2. 1. Akkor fizet gazdagon.
1. 2. 4. Hogy ha ez is megvagyom. —
1. 5. 3. 4. Látsz ezt minden ablakon.
4. 5. 1. 5. Földünk hozzá hasonló. —
- 1—5. Ez pedig gyümölcs, de jó

5)

Hat betű, s két tag az egész
Házi eszköznek neve,
Családjának kenyerét sok
Szegény szerzi meg vele,
Használtatva: egészen nem
Hagy semmit; mindamellet
Hatalmának a kő és más
Keményebb szer határt vet.
Első tagja hogy ha üres —
S nincs meg benne a másik
Megfordítva és ékezeve, —
Nagy szegyenetre válik.

6) — Lukacs Bélától. —

Mi vagyok én? köny, mit az ég
A földre hullat szertesztét.
Tőlem megifjul a virág
Uj éltet nyer a lomb s az ág.
Reggelenkint fűszeremmel.
Betöltöm a vidék legét . . .
Éltem rövid, mert a napnak
Alig élem át csak — felét.

Megfejtési határidő **július hó 20-dika.**

TARTALOM.

Angyalka. Elbeszélés. — A beteg gyermek. Vers. —
Tutajos tótok. (Képpel) — A Niagara zuhatag. (Képpel.)
— Pusztai kovács-műhely. (Képpel.) — Hazafelé. Vers.
— A hány ház anyai szokás. (Képpel.) — A fehér jak.
(Képpel) — Kis köszöntő. Anyám nevenapján. — Mulasunk.
— Krónika. — A nagyvilágból. — Talányok.

Figyelmeztetés. A szerkesztőség számára küldendő levelek ekkép czimezendők:
A „Kis Vasárnapi Ujság” szerkesztőségének. Pest. egyetem-utca 4. sz.

Felelős szerkesztő **K. Beniczky Irma.**

Kiadja és nyomatja: **Franklin-társulat** magyar irodalmi intézet és könyvnyomda. Budapestben (egyetem-utca 4. sz.)